

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 13 | 1. JULI 1924 | 73. AARGANG

„GUDS HERLIGHED ER INTELLIGENS“.

(Af *Henry M. Stark* i »Improvement Era«.)

—

En Sandhed, der sjældent modtages og maaske endnu sjældnere forstaas af vore Dages Gennemsnitsmennesker i Verden, indeholdes i følgende faa Ord, givne ved direkte Aabenbaring til Profeten Joseph Smith i Maj 1833: »Guds Herlighed er Intelligens, eller med andre Ord: Lys og Sandhed.« Og dog er denne Sætning saa ofte benyttet af Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, at den er bleven ganske almindelig blandt dem og næsten kan betragtes som et Udtryk for, hvad der er Kærnepunktet i »Mormonismen«.

For bedre at forstaa den citerede Udtalelse, lad os spørge: Hvoraf bestaar Guds Herlighed? Tydeligvis er det ikke Selvophøjelse, thi hvad Funktion eller Værdi vilde Intelligensen da have? I en Aabenbaring given til Moses og senere til Joseph Smith sagde Herren: »Thi se, det er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket.« Dersom Guds Herlighed altsaa er Intelligens og ligeledes

Menneskets Opnaaelse af Udødelighed og evigt Liv, bliver det indlysende, at Erhvervelsen af Intelligens er den mest betydningsfulde Indflydelse, der gør sig gældende ved Tilvejebringelsen af Frelse og evigt Liv for Menneskene.

Dette styrende Princip maa have gjort sig gældende forud i Aandens Verden ogsaa, og vil uden Tvivl vedblive at være det Grundlag, efter hvilket Menneskets Udvikling eller, med andre Ord, hans Frelse bliver maalt. Tænk for Eksempel paa, at uagtet der ikke findes saadan noget som absolut Forudbestemmelse, saa synes det dog, som forskellige Personer arver forskellige Muligheder for Udvikling, og derfor for Glæde, i dette Liv. Vi har alle lagt Mærke til den ulige Beskaffenhed af Omstændighederne, under hvilke Mennesker fødes; nogle velsignes med store Udviklingsmuligheder gennem fortsat Arbejde, medens andre, fødte i Rigdom, let henfalder til Lediggang. Nogle nyder Evangeliets Velsignelser fra Fødselen af, idet de er fødte under den nye og evige Pagt, medens andre, tilsyneladende uden deres egen Skyld, ikke i dette Liv faar saa meget som Lejlighed til at høre det gengivne Evangeliums Budskab. Og var det ikke for vor Tro paa en Forudtilværelse, i hvilken Forhold gjorde sig gældende, der virker bestemmende paa Livet her, kunde vi fristes til at tvivle om Sandheden af Pauli og Peters Vidnesbyrd om, at hos Gud er der ikke Personsanseelse. Men fuldkommen Harmoni tilvejebringes ved vor Tro paa en evig Tilværelse baade før og efter Jordelivet, og ved Forvisningen om, at vor Lykke eller Velvære paa ethvert af Tilværelsens Trin er Følgen af retfærdige og uomstødelige Loves Virksomhed.

Og kan vi ikke gaa et Skridt videre og sige, at den Grad af Intelligens, som et Menneske har erhvervet sig før hans Indtrædelse i Jordelivet, havde afgørende Indflydelse ved Bestemmelsen af hans Stilling paa Jorden? Abraham synes at have modtaget denne Sandhed fra Herren i en Aabenbaring given til ham, hvilken vi kan læse i den kostelige Perle. I denne Aabenbaring fremstilles Fornuftvæsenerne som staaende

paa forskellige Trin i Overensstemmelse med den Grad af Intelligens, de besad; og til Abraham bliver der sagt, at han, paa Grund af hans Intelligens, blev udvalgt, før Verdens Grundvold blev lagt, til at være en Herrens Profet. Gud selv omtales som værende mere intelligent end alle de andre, hvilket naturligvis er Aarsag til, at han er Universets Herre og Hersker. Abrahams særlige Grad af Intelligens gjorde ham skikket til at blive en Profet paa Jorden. Alle de store Ledere, der har været forudbeskikkede til ansvarsfulde Stillinger i dette Liv, maa have haft Erfaringer i Forudtilværelsen, der gjorde dem skikkede til deres særlige Gerning.

Naar vi overvejer dette Princip i dets Forbindelse med vore Handlinger her i Livet, bør en Udtalelse af Frelseren erindres: »Og I skulle erkende Sandheden, og Sandheden skal frigøre eder.« Eftersom Lys og Sandhed anføres som ensbetydende med Intelligens, og eftersom Frelse er udlagt som Frigørelse fra vore Fjenders Magt, maa Kristus have haft den samme Tanke, som Joseph Smith havde, da han sagde: »Intet Menneske kan blive frelst i Uvidenhed.« Menneskets Frelse i dette Liv synes at være betinget af den Grad af Intelligens, han erhverver sig, ligesom det altid har været. Dette er ganske naturligt, naar vi erindrer, at vor Kundskab er den eneste Del af vore jordiske Besiddelser, der gaar med os ind i det næste Afsnit af vor Tilværelse.

»Hvad som helst Principper paa Intelligensens Omraade vi erholde i dette Liv, vil komme frem med os i Opstandelsen. Og om et Menneske formedelst sin Flid og Lydighed vinder mere Kundskab og Intelligens end en anden i dette Liv, saa vil Fordelen i samme Forhold være paa hans Side i det tilkommende Liv.« (Pag. Bog 130: 18, 19.)

Med et saadant Væld af Aabenbaringer vedrørende Intelligens er det let forklarligt, at de Sidste-Dages Hellige indtager en saa afgjort anerkendende Stilling overfor al Oplysning, som Beretningen om deres Foretagender udviser. Kirkens Ledere maa fra Begyndelsen have anset det for magtpaalig-

gende at fremme og støtte enhver Bestræbelse paa at sikre alle Kirkens Medlemmer enhver mulig Lejlighed til at erhverve sig Kundskab og Oplysning. Oplysningens og Skolevæsenets Udvikling blandt »Mormonerne« viser, at vort Folk altid har været villig til at bringe ethvert nødvendigt Offer for, at deres Børn kunde modtage saa megen Intelligens som muligt. Medens Kirken endnu kun havde nogle faa Medlemmer, blev Profeternes Skole oprettet. Og midt i de mest bitre Forfølgelser blev Nauvoo Universitet bygget i denne By, der den Gang laa ved Civilisationens yderste Grænse. Noget af det første, de Hellige gjorde efter Ankomsten til Utah, var at bygge en Skole; og saa tidligt som i 1856 blev Deseret Universitet oprettet, hvilket efterhaanden er blevet til det nuværende Utah Universitet. Brigham Young maa have handlet ud fra Overbevisningen om, at Intelligens er et frelsende Princip, naar han grundlagde Brigham Young Universitet i Provo, hvilket har givet Stødet til Oprettelsen af en hel Kæde af Kirkeskoler.

Dersom større eller mindre Intelligens gør det muligt for et Menneske at blive en Guds Profet, medens et andet kun kan blive et almindeligt Menneske; ja, dersom dette Princip er det bestemmende med Hensyn til at gøre nogle til Guder og andre til Middelmaadigheder, er det tydeligvis i ethvert Menneskes personlige Interesse at erhverve sig saa megen Intelligens som muligt. Nogle kan sige, at det ikke er deres Ønske at stige til højere Udviklingstrin, men blot at blive, hvor de er, og nyde Livet; men naar vi tager den Kendsgerning i Betragtning, at Lykke er afhængig af Evnen til at tjene, og at forøvrigt Intelligens giver større Lejlighed til at forøge Betingelserne for Lykke, da bliver Fordelen indlysende, selv fra et egenkærligt Standpunkt. Og eftersom Intelligens kun kommer til os og bliver vor gennem vore personlige Bestræbelser, vil Erhvervelsen deraf træde frem som det vigtigste Formaal med vor jordiske Tilværelse. Den forbigaaende Beskaffenhed af andre Værdier, som Rigdom, Berømmelse og Magt, giver

dem en underordnet Betydning. Disse saakaldte timelige Ting kan ofte komme til os som Biprodukter af vor Stræben efter Intelligens, men de bør absolut aldrig gøres til Livets Maal eller Øjemed.

Dersom Erhvervelsen af Intelligens altsaa spiller en saa vigtig Rolle i vort Liv, maa vi ganske naturligt stille os selv det Spørgsmaal: Hvad er Intelligens, og hvad Slags Kundskab har størst Værdi? Selve Besiddelsen af Kendsgerninger, sammenhobede som i et Leksikon, kan sikkert ikke betragtes som Livets højeste Maal. Om dette var Tilfældet, maatte vi alle yde Hyldest til Bogormen, enten han havde udrettet noget virkeligt nyttigt i Verden eller ej. Anvendelsen af Sandhedens Principper er tydeligvis ligesaa vigtig som at erhverve sig Kundskab om dem. At »lære ved at gøre« er Valgsproget i vor Tids Undervisning. I den største af alle Skoler, Erfaringens, hvori Gud har sat os, er denne Sandhed af ligesaa stor Betydning. Vi kan ikke vente at opnaa den højeste Udvikling ved en blot Erhvervelse af abstrakt Kundskab. At komme nærmere Fuldkommenheden og det guddommelige er ligesaa meget afhængig af vor Evne til at anvende og benytte Kundskab som til at erhverve den.

Kundskab er Magt, saa Ordet lød
Fra én, som nu forlængst er død;
Men er den Magt, naar uvirksom
Den ligger i et Kælderrum?
Den er en Magt i Forhold til,
Hvad godt blandt Folk den gøre vil.

Dette harmonerer smukt med følgende Forklaring, given af en af vor Kirkes Skribenter: »Intelligens kan siges at være Kundskab omdannet til Retskaffenhed.«

Men blandt den Mangfoldighed af Kendsgerninger, for hvis Erhvervelse vi blot behøver at »udstrække Seglen og høste«, maa nogle sikkert være mere værdifulde end andre. Det vilde være Daarskab at maale disse Intelligensens Principper, disse virkelige Trappetrin til Frelse, med en blot kvantitativ Maalestok. I denne Tidsalder, med dens Videnskab, Industri

og højere Uddannelse for den store Befolkning, da en Studentereksamen er et Tegn paa Oplysning, og da fortsat Sogen efter mere Kundskab synes at være det højeste Maal, trænges der til et Svar paa dette Sporgsmaal: Hvilken Kundskab er af størst Værdi? Paa en af Murene i den smukke Kirke ved Stanford Universitet findes følgende Ord: »Der er ingen Indsnævring saa dodbringende som Indsnævringen af Menneskets aandelige Horisont. Ingen storre Ulykke kunde ramme et Menneske under dets Vandring paa Jorden end at tabe Himmelen af Sigte. Civilisation kan ikke forhindre dette; Civilisation kan ikke erstatte et saadant Tab. Ingen Videnskabernes Udvidelse, ingen Erhvervelse af abstrakt Kundskab kan træde i Stedet for et nok saa svagt Begreb om Menneskehedens højeste og vigtigste Sandheder. Hvad kan et Menneske give i Bytte for sin Sjæl?«

Overalt i Verden og i altfor stor Udstærkning gor den Tilbojelighed sig gældende at tilsidesætte den aandelige Side af Livet. Denne Henfalden til grov Materialisme er nyligt af en Forfatter betegnet som en af de farligste Fjender, der truer Menneskeheden i vore Dage. Især er dette sandt om en vis Klasse Universitets-Studenter, der mener, at det er nedværdigende for dem som Videnskabsmænd at blive antagne for at have noget med aandelige Ting at gore. Men ved en saadan Opfattelse berover de sig selv Adgangen til den højeste Grad af Intelligens. »Menneskehedens hojeste og vigtigste Sandheder« er de store, aandelige Sandheder tilhorende Guds Sons Evangelium. Evigt Liv er tilbudt som Belønning for denne Slags Kundskab i følgende Ord, udtalte af vor Frelser: »Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus.« Besiddelsen af denne Slags Kundskab og dens direkte Anvendelse i det daglige Livs Affærer er den sikreste og bedste Forberedelse for den evige Fremadskriden og Udvikling, som kaldes Frelse i Guds Rige.

UEGENNYTTIGT VENSKAB.

Du har maaske en Ven, der begaar en Fejl, men hellere end forstyrre det gode Forhold mellem eder undlader du at tale rent ud til denne Ven om hans eller hendes Daarligheder.

Med andre Ord, du sætter større Pris paa Fornøjelsen ved at være sammen end paa denne Persons Velfærd, Lykke og Stilling.

Kalder du det virkeligt Venskab?

Nej, det er blot Egenkærlighed for dit Vedkommende. Du elsker ikke Vennen, men kun dig selv.

Hvis det var en Ven af den rigtige Slags, vilde denne mere end nogensinde være din Ven, dersom han eller hun, ved din velmente Advarsel og Raad, blev bragt til at handle anderledes og derved reddet fra Forsmædelser, eller maaske Vanære og Ulykke.

Der vil maaske opstaa en vis Kølighed imellem eder efter en Tilrettevisning af denne Slags, men det maa du være belavet paa.

En Ven, der er værd at have, vil før eller senere erkende, at du handlede i den bedste Hensigt, og dine advarende Ord burde gøre eder til bedre Venner end nogensinde.

Vore Fjender fortæller os ikke Ansigt til Ansigt, hvad andre siger om os, uden de gør det i Vrede.

En tro og ærlig Ven er en Juvel, og du ser dette paa Udtrykket i hans Øje, hvad enten hans Ord til dig er Ros eller Dadel.

STRØTANKER.

Menneskenes Karakter lægges ingensinde mere tydeligt for Dagen end ved det, de ler af. *Goethe.*

En lille Hjerne kan oplagre mere Skinsyge, Had og Ondskabsfuldhed end en stor.

RETSKAFFENHED.

»Salige ere de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud« *Jesus.*

»Retfærdighed,« siger Müller, »er en med Retsbegrebet overensstemmende Maade at tænke paa. Retskaffenhed er den til det retfærdige Sindelag svarende Opforsel. Man kan stole paa den Retfærdiges Domme, den Retskafnes Lofter og den Retsindiges Raad.«

Guds Folk, Jesu Kristi Kirke, udgor de Retfærdiges Menighed. Ærlighed og Retskaffenhed bor være dens Medlemmers Særkende; Redelighed og Sanddruhed præge alle deres Handlinger. For at være Sidste-Dages Hellige i dette Ords fulde Betydning, er det absolut nødvendigt at være ærlige og oprigtige under alle Forhold — saavel i timelig som aandelig Henseende. Aandelig Redebonhed er uforenelig med Uærlighed i timelige Ting. Derfor er svigagtige Handlinger altid Udtryk for, hvad der bor i Hjertet. Medlemmer af Kirken, som rejser til Zion efterladende sig Gæld eller andre uopfyldte Forpligtelser, er ikke retskafne, og dersom det har været deres Agt at unddrage sig disse Forpligtelser, vil Zions Land ikke blive et Zion for dem, thi »Zion er de rene af Hjertet«.

Der kan ikke fremfores nogen som helst Undskyldning for Afvigelser fra Retskaffenhedens Love. Et Menneske kan blive haardt fristet til at afvige lidt fra Ærlighedens eller Sandhedens lige Vej i det Øjemed at opnaa Opfyldelsen af et eller andet fordelagtigt Ønske. En saadan Jesuit-Tanke burde ikke opstaa i en Sidste-Dages Helligs Hjerte. At opgive sit 12 Aars Barns Alder til 10 Aar, for at det kan rejse paa halv Billet til Amerika, er en Handling, der maa betragtes som Bedrageri, og som desforuden kan have de ubehageligste Folger. En Sidste-Dages Helligs Ord burde staa til troende under alle Forhold, og at nære den foragtelige Tanke, at »Hensigten helliger Midlet«, burde være langt fra os. Thi selv om Hensigten, at komme til Zions Land, opnaas, saa har Midlet været uær-

ligt. Uærlighed forurener Hjertet, og »Zion er de rene af Hjertet«.

En af de mest intetsigende og fejge Undskyldninger, der fremføres for uærlige .Handlinger, er den Formodning, at andre ogsaa gør sig skyldig i sligt. Maaske deres Formodning i nogle Tilfælde er rigtig, men at fremkomme med den for at undskylde sig selv, er Tegn paa Svaghed og Holdningsløshed. Den eneste Indflydelse, som en Persons slette Opførsel har paa en virkelig ærlig og retskaffen Mand, er at virke paa ham som en Advarsel og et afskrækkende Eksempel. Og en sand Hellig vil aldrig forsvare Uret, lige meget hvem det er og under hvilke Forhold, den udøves.

I en Aabenbaring til Joseph Smith underrettes de Hellige om, at de er »retfærdiggjorte ved Lov«. Dersom dette er Tilfældet, er en Afvigelse fra Lovens Forskrifter altsaa en Afvigelse fra Retfærdigheden. Hvilken Lov? Retfærdighedens Lov. Før vi handler, bør vi altid stille os selv det Spørgsmaal, om det er retfærdigt. Dersom det viser sig at være uretfærdigt, behøver vi ikke at undersøge videre for at vide, om vi bør gøre det eller ej. Der er dog mange Ting, som i sig selv ikke er Uret, men som det dog under visse Omstændigheder kan være urigtigt at gøre, fordi det kan have skadelige Følger. Naar En taler, for Eks., er det nødvendigt for ham at sige Sandheden, men det er ikke altid nødvendigt, at han skal tale.

»Gør hvad er Ret, lad saa Følgerne komme« er et ypperligt Valgsprog. Det er baade den eneste sikre og den eneste rette Vej at følge. Ingen anden Vej fører til Fuldkommenhedens Maal. De Hellige bør i alle Ting lade sig lede af retfærdige Principper og have Herrens Lov skreven i deres Hjerter. Dette var, hvad Profeten Joseph mente med følgende Udtalelse til en forbavset fremmed, der spurgte, hvorledes han bar sig ad med at lede saa mange Mennesker af forskellig Nationalitet: »Jeg lærer dem retfærdige Principper, og de regerer sig selv.«

Evangeliets højere Lov indeholder den guddommelige Filosofis Principper og angaar vort aandelige Velfærd. Selv om

de mest uvidende vil indrømme, at naar vi overtræder den naturlige Tilværelses Love, svækkes vort Helbred, og vort Liv er i Fare. Vor sunde Fornuft siger os, at naar vi indtager Giftstoffer i Legemet, fordærver vi Organismen, paadrager os svære Sygdomme, der medfører Døden. Menneskene taber imidlertid hyppigt den Kendsgerning af Syne, at enhver Handling, der strider mod Sandhed og Ret, er en Overtrædelse af det aandelige Livs Love og har samme Indflydelse paa vor aandelige Tilværelse, som Indtagelsen af Giftstoffer har paa vor fysiske. Enhver uretfærdig Handling efterlader et skadeligt Indtryk paa vor Sjæl og virker hæmmende paa vort aandelige Livs Udvikling. Folgen af en saadan Afvigelse fra Retskaffenhedens Sti viser sig ikke alene i denne Tilværelse, men vil naa langt ind i de kommende Evigheder og forhindre os i at komme i Guds Nærhed, thi kun »de rene af Hjertet skulle se Gud«.

Den Tid er nær for Haanden, da »al Løgn og Bedrageri skal bortryddes« ved Trængsler, Jordskælv, Plager, Krig og fortærende Ildslue. Herren onsker et provet og renset Folk, som vil være lydig mod hans Love. Dersom vi tager Del i de Ting, hvorfor Verden skal dømmes, vil en retfærdig og upartisk Skaber ikke holde os skyldfri, og dersom vi afviger fra Retskaffenhedens Vej, vil han ikke fritage os for Folgerne.

De Helliges hele Vandel i alt, hvad de foretager sig, bor vær bygget paa Retskaffenhedens Principper. Den, der bygger saaledes, er lig den forstandige Mand i Jesu Lignelse, der byggede sit Hus paa Klippen. Enhver anden Grundvold er af Sand og rede til, naar som helst, at blive bortskyllet ved et Sammenstod af Elementerne, medens det forste bliver staaende, fordi det er bygget paa evige Principper.

Jesus sagde til sine Apostle: »Uden eders Retfærdighed overgaar de Skriftkloges og Farisæernes, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.« Det samme siger han til sit Folk i disse de sidste Dage. Gennem sine Tjenere har han advaret og formanet os til Retskaffenhed og Dyd, til Renhed i Liv og

Sæder, til Ærlighed i Handel og Vandel, og paalagt os at »tragte efter alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt«.

J. S. H.

MISSIONSNYHEDER.

ANKOMST OG BESKIKKELSE. Ældsterne Waldemar L. Jensen, Salt Lake City, Theodore Kilts og Claude A. Malan, begge fra Ogden, Utah, ankom til Kobenhavn den 18. Juni for at virke som Missionærer i Danmark. Ældsterne Jensen og Kilts er beskikkede til at virke i Kobenhavns Konference og Ældste Malan i Aarhus Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

SYMBOLER I SKOLEN OG KIRKEN.

(Af *C. J. Cannon,* Lærer ved B. Y. Universitetet, Provo, Utah.)

I Gaar gav jeg mine Elever en teknisk Afhandling, som de skulde gennemgaa og udtale deres Mening om, og i Dag erfarede jeg, at kun en af dem kunde give mig en rigtig Forklaring af, hvad han havde læst. Ved en nærmere Undersogelse af Aarsagen til det daarlige Resultat erfarede jeg, at disse Elever ikke var i Stand til at danne sig Tankebilleder paa Grundlag af, hvad de læste. Deres hidtidige Erfaring indbefattede ikke noget, der kunde hjælpe dem til at forstaa de i Artiklen benyttede Ord.

For nogle Uger siden undersogte jeg nogle Tegninger, udfort af et Naturfolk paa Væggene i en Hule. Billedernes Betydning var mig aldeles ubekendt. Jeg forsogte at udtyde deres Mening, men intet i min Erfaring kunde hjælpe mig til at forstaa dem.

Min Dreng, otte Aar gammel, morede sig forleden Dag over Billederne i et Borneblad. Han forstod straks, hvad Meningen var med dem, og hvad de fortalte, fordi han forstod deres Sprog. Jeg bad ham læse et kort Stykke i samme Blad, men

uagtet det var skrevet for Born, fik han dog kun tildels Betydningen af dets Indhold.

Billeder, Tegninger, Figurer, Ord og Skrift er altsammen kun Symboler, der fremkalder visse Tanker i vor Bevidsthed og anskueliggor Ting for os. Der er mange Slags, fra de simple og letforstaaelige Symboler til de meget indviklede og abstrakte. Mange Mennesker kan ofte ikke forstaa den sidste Slags, fordi deres Kundskab er utilstrækkelig. Et Symbols Værdi og Betydning gaar tabt for den, der ikke forstaar dets Mening. I et saadant Tilfælde vil det onskelige i at forstaa det ikke gore sig gældende, og Vedkommende vil muligvis drive Spot med den, der er i Stand til at udtyde det.

For mig er Ceremonierne i Kristi Kirke, saasom Daab, Haandspaalæggelse, Tempelarbejde og Nadveren Symboler af den hojeste Type. Mange forstaar dem ikke. Paulus sagde: »Thi hvilket Menneske véd, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saaledes har heller ingen erkendt, hvad der er i Gud, uden Guds Aand. Men det kodelige Menneske tager ikke imod de Ting, som hore Guds Aand til; thi de ere ham en Daarskab, og han kan ikke erkende dem, thi de bedommes aandeligt.« (1. Kor. 2: 11, 14.)

Som Folge af denne manglende Forstaaelse vil mange sandsynligvis sige, at disse Ting ikke er nodvendige, »thi Korsets Ord er vel for dem, som fortabes, en Daarskab, men for dem, som frelses, for os er det en Guds Kraft.« (1. Kor. 1: 18.)

Ligesom mit Barn var i Stand til med Forstaaelse at læse de Billedsymboler, jeg gav ham, og ligesom Eleven med tekniske Kundskaber kunde læse teknisk Literatur og fatte Meningen, saaledes vil Mennesker, der studerer Kristi Evangelium være i Stand til, efter at de har taget nogen Del deri, at læse Meningen og fatte Betydningen af, hvad Herren havde i Sinde at give til dem gennem de Symboler og Ceremonier, som han har givet til sin Kirke, thi der staar skrevet: »Da svarede Jesus dem og sagde: Min Lære er ikke min, men hans, som sendte mig. Dersom nogen vil gore hans Vilje, skal

han erkende, om Læren er fra Gud, eller jeg taler af mig selv.« (Joh. 7: 16, 17.)

Det er Symbolernes Form eller Type, der har Betydning, thi ligesom et forandret Ord paa den trykte Side ødelægger den tilsigtede Mening, saaledes kan en Forandring i Kirkens Ceremonier tilintetgøre det Indtryk, som Gud havde til Hensigt at give til os gennem disse.

Abraham forstod disse Ting, da han skrev: »Og da jeg kom til Kundskab om, at jeg kunde opnaa større Lyksalighed, Fred og Hvile, søgte jeg efter Fædrenes Velsignelser, samt den Myndighed, hvortil jeg skulde ordineres for at kunne forvalte samme; thi da jeg selv havde beflittet mig paa Retfærdighed og tillige ønskede at komme i Besiddelse af stor Kundskab, at blive en større Efterfølger af Retfærdighed og besidde mere Kundskab.« Han forstod, at hans Søgen efter Retfærdighed gav ham Ret til større Kundskab; at større Kundskab bragte større Retfærdighed og denne igen større Kundskab.

(»Liahona«.)

TILGIVELSE.

Tilgivelse er en aandelig Annullering af en Gæld eller Forpligtelse, som et Menneske paadrager sig ved at begaa Uret. Den ledsages af Selvkontrol, Højmodighed og Barmhjertighed. Det mest slaaende Eksempel paa Tilgivelse, som kendes, er Frelserens Bøn paa Korset, og en af de mest træffende Fremstillinger af Uforsonlighedens Daarskaber findes i Matt. 18: 23—35.

Hvad Mennesker siger:

»Jeg tilgiver ham, som Gud skal tilgive mig.« — Shakespeare.

»Der er en grim Slags Tilgivelse i denne Verden, en Slags Pindsvine-Tilgivelse, der skyder ud ligesom Pigge: Mennesker tager fat paa den, som har forbrudt sig og sætter ham ned foran deres Indignations Blæserør, svider og brænder hans

Fejl ind i ham, og naar de har æltet ham tilstrækkeligt med deres knyttede Hænder — da tilgiver de ham.«

Hvad Herren siger:

»Jeg Herren, forlader dem deres Synder, som bekende dem for mig og bede om Forladelse, og som ikke have syndet til Døden.

Mine Disciple fordum søgte Anledning til Klage imod hverandre og tilgave ikke af Hjertet, og paa Grund af denne Synd maatte de lide og blive haardt revsede.

Derfor siger jeg eder, at I bør tilgive hverandre; thi den, der ikke tilgiver sin Broder hans Overtrædelser, staar fordømt for Herren, thi paa ham hviler der en større Synd.

Jeg, Herren, vil tilgive, hvem jeg vil tilgive; men af eder kræves det, at tilgive alle Mennesker, og I burde sige i eders Hjerter: Lad Gud dømme imellem mig og dig; og lønne dig efter dine Gerninger.« (Pag. Bog 64: 7—11.)

»Og I skulle ogsaa tilgive hverandre eders Overtrædelser; thi sandelig siger jeg dig: Den, som ikke tilgiver sin Næstes Overtrædelser, naar han siger, at han angrer dem, den samme har bragt sig selv under Fordømmelse.« (Mosiahs 26: 31.)

»Forlader, saa skal der forlades eder.« (Luk. 6: 37.)

»Men forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, vil eders Fader ikke heller forlade eders Overtrædelser.« (Matt. 6: 15.)

»Da traadte Peter frem og sagde: Herre! hvor ofte skal jeg tilgive min Broder, naar han synder imod mig? Mon indtil syv Gange? Jesus siger til ham: Jeg siger dig, ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange.« (Matt. 18: 21, 22.)

At nægte Tilgivelse til den, der angrer sin Brøde og beder derom, er et Tegn paa Syndeskyld hos den, fra hvem Tilgivelsen søges. Han er i en værre Tilstand end den angrende Synder, idet han ikke har noget Løfte om Tilgivelse. Han er stillet overfor den guddommelige Erklæring, at Gud ikke vil tilgive nogen, der ikke selv er i Stand til at tilgive.

Det uforsonlige Menneske er ikke alene skyldig i teologisk Synd, men i psykologisk Daarskab. Hans Hjerte er hærdet og hans Sind blændet af Egenkærlighedens Selvhævdelse. Hadet skader altid den hadende mere end den, der hades.

Naar Tilgivelse kommer fra Hjertet, er den evigtvarende ligesom Guds Tilgivelse, og kan Forseelsen ikke begraves i Glemselen, da bliver den holdt nede i Tavshedens Kiste, og intet mindre end dens nojagtige Gentagelse vil faa Lov til at lade den opstaa i den Skyldiges Nærværelse eller aabenbare den til andre i hans Fraværelse.

Med Herrens Tilgivelse kommer det Lofte, at vore Synder ikke mere skulde blive erindrede af ham, og dersom en andens Brøde imod os ikke helt udviskes af vor Erindring, da kræver baade Retfærdigheden og Barmhjertigheden, at den ikke maa holdes frem for alles Blikke. At udbasunere andre Menneskers Fejl og at skrifte andre Menneskers Synder er en Handling, som mange gør sig skyldige i, men som forer dem bort fra Retfærdighedens Sti; thi dersom vi, i Stedet for at tilgive og glemme vore Medmenneskers Fejl, fremhæver og udblammerer dem, vil Gud ejheller tilgive os vor store Syndebrode, men holde den frem for os paa den store Dommens Dag.

FAREN VED TOBAKSRYGNING.

To Nyhedsartikler i »Liverpool Post« giver slaaende Beviser paa Tobaksrygningens skadelige Folger paa det menneskelige Legeme. Eksempler paa dens odelæggende Indflydelse paa andre Organer end de to, der nævnes i disse Artikler, kunde med Lethed fremfores. Verden begynder efterhaanden at komme til Erkendelsen af, hvad de Sidste-Dages Hellige længe har vidst, at »Tobak er ikke til Gavn for Legemet og er *ikke til Nytte for Mennesket*«.

Den forste af de ovennævnte Artikler omtaler Nikotinens Indflydelse paa Synsorganerne:

»Faren for Blindhed foraarsaget ved overdreven Tobaksrygning volder Bekymring blandt Øjenlæger. Ved det i Bath Hospital for Øjensygdomme afholdte Aarsmøde blev det bekendtgjort, at et større Antal Personer, lidende af Tobaksblindhed, havde været under Behandling paa Hospitalet. Det blev tilfojet, at denne Lidelse, der var i Tiltagende, kunde lede til vedvarende Blindhed, hvis der ikke ojeblikkeligt blev gjørt Skridt til at modarbejde den.

Sekretæren ved det kongelige Øjehospital i London meddelte, at Øjensygdomme meget ofte forværredes som Følge af overdreven Tobaksrygning. Noget af det første, en Læge spørger Patienten om, er, om han ryger, sagde han. Dersom der er Tegn paa Nikotinforgiftning af Øjet, raades Patienten til at ophore med at ryge.

Tobaksforgiftning af Øjet kendetegnes ved, at Synet svækkes og bliver taaget, og Evnen til at skelne visse Farver gaar tabt. Der er da stor Fare for total Blindhed, hvis Patienten vægrer sig ved at afholde sig fra Rygning.«

Den anden Artikel hentyder til en farlig Udvækst, der fremkommer bag i Halsen som Følge af overdreven Tobaksrygning:

»Led Mr. Bonar Law ikke af denne samme Sygdom? spurgte Mr. H. R. Osvald ved et Ligsyn i Hammersmith i Gaar, da det blev fastslaaet, at en Mand var død af Folgen af en ondartet Vækst bag i Halsen, fremkaldt ved overdreven Tobaksnydelse.

Det lægekyndige Vidne indrømmede dette, og Ligsynsmanden tilfojede, at i Mr. Laws Tilfælde mentes det ogsaa, at denne Vækst skyldtes overdreven Cigarrygning.«

»Mill. Star«.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)